

opusdei.org

„Ne imati djecu sebičan je izbor“

Na općoj audijenciji, 11. veljače, papa Franjo nastavio je svoju katehezu o obitelji, hvaleći roditelje koji velikodušno podižu velike obitelji.

13.02.2015.

Draga braćo i sestre, dobro jutro!

Nakon razmatranja uloge majke i oca, u ovoj katehezi o obitelji volio bih govoriti o djetetu, ili još bolje, djeci. Koristit ću krasnu sliku koja potječe od proroka Izajije. Prorok

piše: „Svi se sabiru, k tebi dolaze; sinovi tvoji dolaze izdaleka, kćeri ti nose u naručju. Gledat ćeš tad i sjati radošću, igrat će srce tvoje i širit' se“ (60:4-5). To je veličanstvena slika, slika radosti ispunjena ponovnim susretom roditelja i djece koji zajedno putuju prema budućnosti slobode i mira nakon dugog razdoblja oskudice i razdvojenosti, u vrijeme kad su Židovi bili daleko od svoje domovine.

U biti, postoji uska veza između ljudske nade i međugeneracijskog sklada. Ovo moramo pažljivo razmotriti. Postoji uska veza između ljudske nade i međugeneracijskog sklada.

Radost djece uzrokuje to da roditeljsko srce zakuca i nanovo se otvori budućnosti. Djeca su radost obitelji i društva. Ona nisu pitanje reproduktivne biologije, niti jedan od mnogih načina ispunjenja samog

sebe, još manje vlasništvo svojih roditelja... Ne. Djeca su dar, ona su dar: jasno? Djeca su dar. Svako je jedinstveno i nazmjenjivo i istovremeno nepogrešivo povezano sa svojim korijenima. Ustvari, prema Božjem planu, biti sin i kći znači nositi unutar sebe uspomenu i nadu ljubavi koja je ispunjena u samom plamenu života drugoga, originalnom i novom, ljudskom biću. A za roditelje svako dijete je originalno, drukčije i različito.

Dopustite mi da podijelim obiteljsku uspomenu: Sjećam se što je moja majka rekla o nama – bilo nas je pet. Kad su je pitali: „Koje ti je najdraže?“, odgovorila je: „Imam petero djece, kao pet prstiju. [pokaže pet prstiju] Kada bi mi ozlijedili ovog, boljelo bi me, kada bi mi ozlijedili ovog ovdje, boljelo bi me. Svih pet bi me boljelo. Svi su moja djeca i svi su različiti kao i prsti na ruci.“ I takva jest obitelj!

Djeca su sva različita, ali su sva djeca.

Dijete je voljeno jer je nečije dijete. Ne zato što je lijepo ili zato što je ovakvo ili onakvo, ne, već zato što je dijete! Ne zato što misli kao i ja ili utjelovljuje moje snove! Dijete je dijete: život koji smo mi stvorili, ali namijenjen njemu, za njegovo dobro, za dobro obitelji, društva, cjelokupnog čovječanstva.

Iz ovog isto potječe dubina ljudskog iskustva – biti kći ili sin omogućuje nam otkriti najnesebičniju dimenziju ljubavi koja nas nikad ne propušta zapanjiti. To je ljepota onoga- biti prvo voljen. Djeca su voljena prije nego što stignu. Toliko često viđam majke na trgu koje očekuju dijete i traže blagoslov... Ta djeca su voljena prije nego su došla na svijet. I ovo je besplatno, ovo je ljubav; ona su voljena prije nego su rođena, kao Božja ljubav koja nas uvijek ljubi

prva... Voljena su prije nego su učinila išta čime bi to zaslužila, prije nego znaju govoriti ili misliti, čak i prije nego dođu na svijet.

Biti dijete osnovni je uvjet za poznavanje Božje ljubavi, temeljni izvor ovog autentičnog čuda. U duši svakog djeteta, koliko god bila ranjiva, Bog stavlja pečat te ljubavi te je ona osnova njegovog/njezinog dostojanstva, dostojanstva koje nitko i ništa nikad ne može uništiti.

Danas je djeci, čini mi se, teže zamisliti svoju budućnost. Očevi su – dodirnuo sam se ovoga u prijašnjim katehezama-zakoraknuli unazad i djeca su postala nesigurnija u koračanju naprijed. Možemo naučiti o zdravoj vezi između generacija od našeg Nebeskog Oca, koji ostavlja svakog od nas slobodnog, ali nas nikad ne ostavlja same. I ako pogriješimo, On nas nastavlja pratiti sa strpljenjem, bez umanjivanja

svoje ljubavi. Naš Nebeski Otac ne ustuknuje u svojoj ljubavi prema nama, nikad! On uvijek ide naprijed i ako On ne može ići naprijed, čeka na nas, ali nikad ne ide unazad; On hoće da njegova djeca budu hrabra i zakoraknu naprijed.

Djeca se, sa svoje strane, ne smiju bojati zadatka gradnje novog svijeta: ispravno je da žele poboljšati ono što su primili! Ali to se mora učiniti bez arogancije, bez drskosti. Čovjek mora znati prepoznati vrline djeteta za koje priznanje zaslužuju uvijek roditelji.

Četvrta zapovijed traži od djece – a mi smo djeca – da poštuju svog oca i majku. Ta se zapovijed neposredno odnosi na one koji poštuju Boga. Uistinu, sadrži nešto sveto, nešto božansko, nešto što leži u korijenu svakog tipa poštovanja među ljudima. I biblijskoj formulaciji četvrte zapovijedi dodano je „ da

dugo živiš i da ti dobro bude na zemlji koju ti je dao tvoj Gospodin Bog“. Zdrava veza između generacija jamstvo je budućnosti i jamstvo istinske ljudske povijesti. Društvo u kojem djeca ne poštuju svoje roditelje je društvo bez poštovanja; onaj koji ne poštuje svoje roditelje gubi svoje poštovanje! To je društvo predodređeno da se sastoji od neplodnih i pohlepnih mladih ljudi. I društvo s malim brojem rađanja, koje ne voli biti okruženo djecom, koje ih smatra prije svega brigom, teretom, rizikom, depresivno je društvo.

Promotrimo brojna društva koja znamo ovdje u Europi: to su depresivna društva, zato što ne žele djecu, nemaju djece, stopa rođenja ne prelazi jedan posto. Zašto? Neka svatko od nas razmisli i odgovori.

Ako je obitelj s puno djece percipirana kao teret, nešto nije u redu.

Kao što nas uči enciklika blaženog pape Pavla VI., rađanje djece mora biti odgovorno, ali imati puno djece ne može automatski biti neodgovoran izbor. Ne imati djecu je sebičan izbor. Život se pomlađuje i dobiva energiju množenjem: obogaćen je , ne osiromašen! Djeca nauče preuzeti odgovornost za svoje obitelji. Sazrijevaju kroz teškoće. Rastu cijeneći taj dar. Radosno iskustvo bratstva budi poštovanje i brigu prema roditeljima i prepoznavanje svojih dužnosti prema njima. Mnogi od vas prisutnih imaju djecu i mi smo svi djeca.

Hajdemo učiniti nešto, hajdemo promatrati trenutak tišine. Svatko od nas neka u svom srcu razmišlja o svojoj djeci – ako ih imate – razmišljajte u tišini. Sad svi razmišljajmo o svojim roditeljima i zahvalimo Bogu na daru života. U tišini, oni koji imaju djecu neka misle na njih, a svi razmišljajmo o svojim

roditeljima. [tišina] Neka Gospodin blagoslovi naše roditelje i našu djecu. Neka nam Isus, vječni Sin, koji kad se navrši vrijeme postade dijete, pomogne pronaći put novog svijetla ovog tako velikog i tako jednostavnog ljudskog iskustva – biti dijete.

Povećanjem broja rođenja otvara se misterij obogaćenja života za sve, i to isto rođenje dolazi od samoga Boga. Moramo to nanovo otkriti, osporiti predrasude; i živjeti to, u vjeri, u savršenoj sreći.

I ja vam kažem: prekrasno je hodati među vama i vidjeti očeve i majke kako podižu svoju djecu da bih ih blagoslovio. To je gotovo božanska gesta. Hvala vam za to!

.....

hr-hr/article/ne-imati-djecu-sebican-je-
izbor/ (22.11.2025.)